

sig til de nye Forhold paa de forskjellige Steder, hvor de ere anbragte. Overalt have de stadigt befundet sig vel, og deres Afkom er for største Delen opdrættet med Lethed. Men mærkeligt nok har Jaktbyret, efter den sidste Meddelelse herom i „Journ. d'agric. pratique“, intefte befundet sig bedre end i Jardin des Plantes, altsaa indenfor Paris' Mure, thi det vel ikke nogetsteds kunde leve under Forhold, der mere afvege fra dets Hjemstavn, og som altsaa maatte ansees for de mest ugunstige.

Man vil saaledes i Frankrig ret snart faae Leilighed til at erfare hvorvidt dette Dyr skal blive optaget som Husdyr i Europa. **C. Møller-Holst.**

Landsbyen Slangerup

i Lyngby-Frederiksborg Herred, Frederiksborg Amt, var en af Danmarks ældste Kjøbstæder; den fik sin Stadsret af Kong Erik Tjogob i Aaret 1102. Denne Konge, som var født i Slangerup 1056, byggede senere en Kirke der, hvis Alter ifølge Sago sagdes at staae paa det Sted, hvor han kom til Verden. Paa sin Reise til det hellige Land gæstede han Keiseren i Constantinopel, og modtog der afskillige Reliquier, af hvilke han sendte Sanct Nicolaus' af Myras Levinger og et Stykke af det hellige Kors til Kirken i Slangerup. I Anledning af denne Helgens Been blev det senere der opbyggede Nonnekloster indviet saavel til St. Nicolaus som til Somsfru Maria, hvilket Kloster Kong Frederik II skjenkede Byen 1559. Erik Menved gjorde Slangerups Rettigheder lige med Koeskildes og Christian I bekræftede dem Aar 1451.

Uagtet Slangerup saaledes var vel udrustet baade i geistlig og verdslig Henseende, gik det lidt efter lidt tilbage for Byen. Forhen havde den Seilads op fra Koeskildesfjorden, igjennem Græse Mølleaa, men denne Fart maatte ophøre, da Vandet blev grundt; Byen fik tillige Medbeholdere i Hille-rød, som erholdt Kjøbstadsprivilegier 1608, der ydermere bleve udvidede 1738, samt i sin egen Ladepads Falkenberg, der blev udlagt som saadan ifølge Bevilling af 1578. Allerede Aar 1665 ophævede Kong Frederik III denne Plads til Toldsted og skjenkede den Kjøbstadsfrihed under Navn af Frederiksfund. Fra den Stund af maatte Slangerup høre sig mere og mere for sine nærtliggende Naboer, indtil den endelig 1809 ganske blev ublattet af Kjøbstadernes Række og kun som til Grindring beholdt sine fire Markeder og enkelte personlige Rettigheder. Da Hans Hof 1778 udgav sit Provinzial-Regicon over Danmark, havde Byen endnu 16 Gader med 95 Gaarde og Huse, 67 Borgere og ialt omtrent 400 Indbyggere; den havde baade Byfoged og Byfrierer, ligesom Frederiksfund Kjøbstad endnu horte under Slangerup. I 1816 havde den vel det samme Antal Gaarde og Huse, men kun 300 Indbyggere, og nu er der i Byen og paa dens Grund, der kun indbefatte et Par egentlige Gader og nogle Guder, 10 Gaarde og 48 Huse, medens Befolkningen efter forrige Tælling er voxet til 635 Indbyggere. Dens Bytning er henlagt til Frederiksfund; som Landsby hører Slangerup under Frederiksborg Birk.

Det gjør et besynderlig veemodigt Indtryk paa den Besøgende at betragte disse Nester af fordums Storbud; thi skjønt der 1853 overgik Byen en betydelig Ildsvaade som lagde 26 Boliger i Aske, har den for en stor Deel endnu bevaret sit fordums Udseende. De ældgamle brolagte krogede Gader ere snart begrændede af kjøbstadagtige Bygninger med ubpyntede Boutikvinduier, eller med Glarmester- og andre Haandværks-Skiltter, snart af straaftakte Landsbybygninger, hvis Stakke- og Raalhaber ere omgivne af Steendiger ud til de mennesketomme Gader, hvor hvert Skridt giver Gjenlyd. Bestuere kommer næsten i en Stemmning, som om han stod ved en kjær Af døds Hvilested, og denne Stemmning vedligeholdes, naar man vandrer udenfor Byen mod Nord og stuer den Egn, der er saa rig paa Minder fra Oldtiden og Middelalderen. De mange Høie i Byens nærmeste Omkreds, hvoriblandt den vældige Bannerhøi, samt længere mod Vest den overmaade store Dannerhøi, som beherskede Naens Munding og som skal være det Sted, hvor Kong Dan blev hørdet, er indre om Stedets Vigtighed i fordums Dage; ligesom Bynavnene Slangerup, Kvinderup og Wandrup efter et nyere og vistnok saare upaatideligt Sagn skulle minde om dets Betydning i den tidligste kristelige Periode.

Ved den saakaldte Blodhøi, imellem Byerne Jordhøi og Kvinderup, stod i 1147, efter Sagnet, den første og maaskee grusomste af de Kamp, der førtes imellem Veilerne til det danske Riges Krone, Knud Magnusen og Svend Erikson, i hvilken Kamp Knud blev overvundet og maatte flygte til Sylland.

Slangerups nuværende Kirke kaldes St. Michaels Kirke; Billedet af denne Stykshelgen, en kæmpestor Træfigur, der tidligere var opstillet ved Døbefønden i Kirkens vestre Fløj, skal nu ligge under Kirkegulvet, hvor det agtes efterføret ved første givne Leilighed. Kirken er høj og smuk med et venligt Udseende, den er forsynet med et 35 Alen høit Taarn med smukke Prydselser. Dens Indre er høit og lyst, med frie Svælvinger, og den er nu en af de bedst vedligeholdte i Landet. Dens Bygmester var Sorgen von Friberg, som ligesom begravet der. Han deeltog tillige i Frederiksborgs Opførelse, hvorom følgende Vers over hans Hvilested vidner:

„Jeg Bygnings Mester var paa denne Slangerups Tempel
Jeg har og hugget ud det Trussel med Stempel,
Som gaaftig Løser seer paa Muren her opheugt,
Og nu af Maler Haand med Malerfarve sprent.

Paa Frederiksborg Slot jeg og var Bygnings Mester
Som nu berømmet er af Læg og lærde Præster.

Mit eget Legem var dog ikkun gjort af Sand,
Thi ligger det nedfast i dette Dødnings-Land.
Mit andet Tempel staaer til evig Ære Minde,
Saa længe Templer staae og der er Mand og Kvinde,
Men Tempel, Slottet med, naar det er falden ned,
Mit Legems Tempel dog skal stæde staae bered.

Jørgen von Friberg.

I Slangerup fødtes som bekjendt Psalmedigtaren Thomas Ringo 1634; han var Præst i denne sin Hødeby fra 1668 til Februar 1677, da han blev udnævnt til Biskop i Fyen. Her kom ogsaa første Deel af hans Aandelige Siunge-Chor til Verden 1674, og 1675 hans rimede Beskrivelse over Samsø, som han tilegnede Dens daværende Besidder Storcantieren Griffenseldt. Hans Fader, en fattig Linnedvæver, Søn af en Skotlander Thomas Ringo i Helsingør, der var Tapetmager hos Christian IV, ligger begravet i Slangerup Kirke, men ubekjendt nok er hans Ligstuen, hvor-paa et af hans Søn forfattet Vers var anbragt, forsvunden, hvorimod en ganske lignende Gravsteen findes neblagt i Gulvet ved Alterets nordlige Ende over Præsten Friis og Sulsru, med det samme Vers, som var forfattet til Væveren Ringos Minde, kun med den Forskjel, at medens der under Gravverfset omkring et Ornament er anbragt følgende Ord: „Mine Dage ere lettere henskøine end en“, med Ornamentet i Skikkelse af en Væverstytte paa Ringos, istedetfor hvilken der paa den anden Steen er anbragt Ordene: „Villic som er visnet paa den Marfen“. Præstens Vaaben var nemlig en Villic.

Af Kirkens øvrige Mærkværdigheder skal her kun nævnes de smukke paa Glas malede Vaaben, der ere indfattede i Kirkens samtlige Vinduer, nemlig paa den sydlige Side: Claus Daa — et ukjæligt Navn — Mathias v. Willow — Hans Kievet Skriver up Frederiksborg — Erik Hardenberg, og paa den nordre Side: V. Wofeler — Henrik Wulf 1601 — Jørgen Brade — Jørgen Bardeleben og Anders Tott.

Ugens Politik.

Den 4de April.

Den Naadvilthed og den vakkende Holdning, som den kongelige Commissarius i forrige Uge lagde for Dagen i Tjehoe, og Frygten for, at vort Fædrelands hidtil saa gunstige Stilling til de venkæbeligheds Magter og til den offentlige Mening overalt udenfor Tidsland skulde have forværet sig, valte de mest pinlige Følelser i alle Samfundsklasser. Det er derfor glædeligt, at Regjeringen har seet sig istand til at berolige Gemutterne ved ifølge Hans Majestæts allerhøieste Befaling at bekyndtgjøre en af Conseilspræsidenten til Kongen den 3die April 1861 afgivne Beretning. Denne Beretning kaster det klareste Lys over en Sag, der ellers vilde have været ufatteligt; thi det er et aldeles uhyrt Tilfælde her i Landet, at en Mand, der beklæder en af de første Tillidsposter optræder paa en saadan Maade, som Hr. Conferentsraad Naasløff, og han kan kun undskyldes, naar man betænker, at han ikke har lagt Sjæl paa sin Tænkemaade, at den har været Regjeringen velbekjendt, og at han desuagtet ikke blot er vedbleven at være Minister, men ovenikjøbet er bleven sendt over for at forhandle med de hollenske Stenderdeputerede, hvis Stilling til ethvert af Regjeringens fremsat Forslag ei heller kunde være en Hemmelighed for de i Forholdene Indviede. Det af den forhenværende hollenske Minister givne Exempel indeholder en alvorlig Lære, som vi i dette Dødbil kunne have godt af at føre os til Sinde, nemlig at det kommer mere an paa den gode Villie end paa den gode Evne, naar det gjælder om at gjenneføre en Sag, og at Jagen med Held kan kæmpe for en Idee uden at være gjenne-trængt deraf; er denne Paastand saa rigtig, at den kan kaldes trivial, bør den netop nu anvendes paa de practiske Forhold.

Conseilspræsidenten siger i sin Beretning til Kongen: „Da det netop var Hollens finansielle Stilling i Monarkiet for Finantsaaret 1861—62, som havde givet den nærmeste Anledning til Forbundsbeslutningen af 7de Februar, var det at forudsæe, at Banfælighederne med Hensyn til dette Punkt ikkun vilde kunne fjernes derved, at der aabnedes Stænderne en passende Leilighed til at vove Indflydelse paa Budgettet af dette Aar. Ledet af dette Hensyn behagede det derfor Deres Majestæt at billige, at den allerhøieste Resolution af 23de September 1859, som i sin Tid havde fastsat Hollens Budget for de fælles Anliggender for Finantsperioden 1860—62, optoges i den provisoriske Ordning § 13 i sine, og derved paa samme Maade som de øvrige i denne indeholdte Bestemmelser blev gjort til Gjenstand for Stændernes Forhandling og Beslutning.

Allerede tidligere havde de ikke-tydske Magter, hvis Interesse for Danmark heller ikke under de nærværende farefulde Forhold fornegtede sig, indstændigen tilraadet Deres Majestæts Regjering at følge den ovenantviede Vej. Med Hensyn til det sidstnævnte Punkt fremtraadte endog disse Magters Opfattelse i en meget indtrængende Form, idet Englands, Frankrigs, Ruslands og Sverigs Gesandter den 1ste Marts indsendte sig hos mig som Deres Majestæts Udenrigsminister, for i Forening at udtaale det som deres respective Regjeringers fælles Løfte, at den kongelige Regjering maatte beslutte sig til at vise Smødekommunen ved at forelægge Stænderne

Budgettet for 1861—62, forsaavidt dette angaaer Hollen. Jeg svarede herpaa, at jeg ikke saae mig istand til at udtaale mig om Regjeringens Hensigter i dette Punkt, da Deres Majestæt først den følgende Dag i Geheimstatråadet vilde tage Beslutning om de af Ministeriet allerede forelagte aller- underdanigste Forslag, men at jeg ikke skulde tøve med, saafnart den Allerhøieste Resolution var afgiven, confidentialt at meddele de fire Gesandter de approberede Forslag. — Dette skete ved Note af Abo Marts, i hvilken det blandt Andet hedder, at „man forhaabentligen med Tilfredsstillelse vil se, hvorledes den kongelige Regjering har imødekommet de ud-talte Løfter ved i Provisoriet § 13 at forelægge Stænderne den kongelige Resolution af 23de September 1859.“ Og paa samme Maade henledes i en Depeche af 10de Marts, hvorved de forskjellige Forslag tilstillede de kongelige Gesandtskaber, disses „ærlige Opmærksomhed paa Betydningen af § 13, hvorved Resolutionen af 23de Septbr., som fastsatte Fællesbudgettet for 1861—62, forsaavidt det angik Hollen, forelægges Stænderne til Antagelse.“

Beretningen ophæver nu om, at den kgl. Commissarius, da han den 18de Marts indsendte Comitébetænkningen, androg paa Bemyndigelse til strax at slutte Stænderforsamlingen, da Forhandlingerne aabenbart ikke vilde føre til noget fra Udvalgets Indstillinger forskjelligt Resultat. Dette Forslag blev forkastet for ikke at lægge Hindringer i Veien for Stændernes fuldstændige og frie Udtalelser. Da den tid nævnte § 13 aldeles ikke var kommen til Omtale i Comitébetænkningen, tilstfrev Conseilspræsidenten den kgl. Commissarius den 22de, at man skolede paa, at han vilde sørge for, at det under Forhandlingerne blev aldeles klart, at der ved den nævnte § var givet Stænderne fuld Frihed til at behandle Hollens Andeel i Fællesbudgettet for 1861—62. Den kgl. Commissarius svarede den 23de, at han alt ved den foreløbige Behandling havde fremhævet Betydningen af denne Paragraph, samt at han fremdeles skulde bringe dette Punkt frem, uagtet Forsamlingen neppe vilde indlade sig paa nogen Forhandling derom.

Paa Grund af Stænderforsamlingens Holdning og tillige paa Grund af en temmelig almindelig Misforstaaelse af det Svar, som den engelske Understatssecretair, Lord Wobehouse, skulde have givet paa en Interpellation om det danske-tydske Anliggende i Overhuset, afsendte Udenrigsministeren en Circulairdepeche til de kongelige Gesandtskaber, hvori han fremhæver, at der ikke kan være Spørgsmaal om at forelægge Stænderne noget Hverligere angaaende de fælles Udgifter, da Hollens fulde Andeel i de fælles Indtægter og Udgifter allerede foreligger som Gjenstand for Stændernes frie Forhandling, saa at de ikke alene kunne antage, men ogsaa ændre de enkelte Poster. Denne Depeche, der afgiver Indholdet af vor Udenrigsministers Samtaler med de hervedende Diplomater, der har tjent til at regulere de kongelige Gesandtskabers Udtalelser til de fremmede Regjeringer og der er tilfattet den kgl. Commissarius i Tjehoe, for at den fuldeste Overeensstemmelse paa de forskjellige Steder derved kunde sikres, følger med Beretningen som Bilag. Beretningen meddele her den høist vigtige og glædelige Oplysning, at vor Gesandt i London den 27de har indberettet, at Lord Wobehouse har erklæret for ham, „at han fuldstændig forstod, at den danske Regjering ikke havde villet forelægge noget heelt nyt Budget, men alene den kongelige Resolution af 23de September 1859, og at han heller ikke havde udtalt Andet til Svar paa Lord Ellenboroughs Interpellation.“ Heraf seer man baade, at Lord Wobehouse ikke vedkjender sig det i „Times“ indeholdte Referat af Forhandlingerne i Overhuset, og at Hr. Pagets siebliffelige Opfattelse af vor Udenrigsministers Udtalelser ikke i diplomatisk Henseende har havt videre ubehagelige Følger.

Uagtet man burde troe, at det Spor, der skulde følges, var tydeligt nok angivet, frygtede Udenrigsministeren dog for, at den kgl. Commissarius skulde føle sig usikker ligeoverfor den Forhandling, der kunde fremkomme, naar det øvrige Provisorium var forkastet og Behandlingen af Hollens Budget for Fællesanliggenderne antog en anden Charakter, end Tilfældet vilde have været, naar det var steet i Forbindelse med Provisoriet. Derfor tilstfrev Minister Hall ham d. 24de, — efter først telegraphisk at have underrettet ham derom, for at Mødet d. 25de kunde blive udsat til Postens Ankomst, — et Brev, i hvilket det blandt Andet hedder: „Stænderne kunne afstemme over Reskriptets Ordning af det omhandlede Budget i dets Heelhed, antage eller forkaste samme, aldeles som de øvrige Bestemmelser i den provisoriske Ordning; de kunne derhos gaae ind paa hver enkelt Post af Budgettet i dens fulde Detail og stille hvilke Amendementer de vilde; de kunne endog i Forbindelse med en Forkastelse af den øvrige provisoriske Ordning, særlig gaae ind paa en Forhandling af dette Punkt og gjøre samme til Gjenstand for Indstillinger.“ Og mod Slutningen af denne Skrivelse tilføies: „At selv en passende Prolongation vilde kunne være opnaaet, veed De jo, og det vilde maaskee endnu kunne seer, dersom De maatte finde, at der var nogen Udsigt til at opnaae Noget derved.“ Den 25de androg Commissarius om en Prolongation, der strax ved Telegraphen blev givet, og samme Dag modtog Ministeriet en Telegraphdepeche fra den kgl. Commissarius, hvori han meddele, at Udvalget havde opfordret ham til at afgive en bestemt og definitiv Erklæring angaaende Betydningen og Virkningen (Tragweite) af § 13. Commissarius tilføiede, at han henholdt sig til sine tidligere Ytringer, og at Præsidenten havde ansat Mødet til den følgende Dag.